

Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė. (Jn 1,5)

Mieli broliai ir seserys Kristuje,

Kokie gražūs Dievo per evangelistą mums perduoti žodžiai!.. Tačiau kaip sunku tai patirti mūsų kasdieniame gyvenime. Ne veltui apaštalo ir evangelisto Jono simbolis yra erelis – tas, kuris gali žvelgti tiesiai į saulę.

Jonas šiomis dienomis prabyla į mus, kad ir mes nepasiliktume tamsybėse, bet pamatytume iš aukštybių nužengusią šviesą. Kai kada tamsumos atrodo tirštos ir neperregimos, o kai kada mums tamsu, nes žvilgsnis viltingai nuklysta kažkur kitur. Jau pirmieji žmonės taip troško Išganytojo, jog tikėjosi, kad jų pirmagimyje Kaine išsipildė Dievo žodis, duotas *Pr 3,15*, kur Dievas pažada iš moters gimiantį Išgelbėtoją. Tačiau šis pirmųjų tėvų sūnus tapo savo brolio žudiku, po įvykdyto nusikaltimo Dievui atrėžęs: *Argi aš savo brolio sargas?!*

Tačiau mes tikrai švenčiame Dievo pažado išsipildymą. Viešpats įžengė į mūsų, žmonių, pasaulį. Pats tapo žmogumi – ne kad mus pasmerktų ir pražudytų, bet kad išgelbėtų. Jis, per kurį ir kuriam visa sukurta, tapo mažutėliu, kad vengtume ne Jo, bet nuodėmės, per kurią ateina tamsa ir mirtis.

Jis užgimė ne dėl to, kad mes esame labai geri. Ir šiandien švenčiame ne todėl, kad esame verti. Jis užgimė – Ir mes švenčiame vien dėl to, kad Jis mus pamilo. Vėliau apaštalams – o per juos ir mums, visai Bažnyčiai, – Jis taria: *Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Jus aš draugais vadinu (Jn 15,13.15b)*

Mums visiems linkiu, kad Jėzų Kristų – Dievą, tapusį žmogumi, – tinkamai pagarbintume ir su džiaugsmu švęstume Jo Užgimimo šventę. Prisiminkime, kad tamsa Šviesos neužgožė. Nesvarbu, kokia toji tamsa – ar mūsų širdies, ar pasaulio, ar pragaro, ji visuomet nori įtikinti, kad jos žodis paskutinis. Kaip kadaise velnias įtikino pirmuosius žmones. Kaip Jėzui gimus Erodas stengėsi įtikinti save, žydus ir pagonis, išžudydamas Betliejaus apylinkių vaikelius. Kaip buvo Didįjį Penktadienį ant Golgotos kalno. Kaip būna ten, kur krikščionys persekiojami, kankinami ir žudomi. Kaip ten, kur niekinamas Viešpaties vardas. Pikoji dvasia nuolat mėgina suvedžioti žmones (net tikinčius), žinodama, kad ji jau nugalėta ir turi mažai laiko.

Šventuoju Krikštu mes buvome atgimdyti Dangui. Dievo Žodžiu esame ganomi. Jo paties Kūnu ir Krauju maitinami – kad būtume Jo nuosavybė dabar ir amžinai. Kad mus valdytų ne baimė, pyktis ir nesantaika, bet visur ir visada viešpatautų Jis. O mes, Jo vaikai, kitaip, nei Kainas, išpildytume Jo žodžius: *Aš jums tai įsakau: vienam kitą mylėti! (Jn 15,17)*

Palaimintos Kristaus Gimimo šventės!

Kristuje,
Vysk. Mindaugas Sabutis

2018 Kalėdos